

Arrest

nr. 122 191 van 7 april 2014
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE VOORZITTER VAN DE IIDE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Tunesische nationaliteit te zijn, op 19 november 2013 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9 *bis* van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, onontvankelijk verklaard wordt en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 7 oktober 2013 houdende het bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 25 november 2013 met referentienummer X.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 februari 2014 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 25 februari 2014.

Gelet op de beschikking van 3 maart 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 maart 2014.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HAELTERS, die *loco* advocaat M.-P. GREMONPREZ verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché K. ECHATTI, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordelingen van de zaak

1.1 Op 28 oktober 2008 dient de verzoekende partij blijkens het verzoekschrift en de bestreden beslissing een aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) in. Op 13 oktober 2009 en 25 september 2013 vult zij blijkens het verzoekschrift en de bestreden beslissing deze aanvraag aan.

1.2 Op 7 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk verklaard wordt. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.3 Op 26 oktober 2013 wordt aan de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten afgegeven. Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Tevens voert zij machtsoverschrijding aan.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“Het middel lijkt ongegrond.

Er wordt op gewezen dat de vraag of de indiener van een aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, beoordeeld dient te worden op het ogenblik van het indienen van die aanvraag (RvS 219 256 van 8 mei 2012) en niet op het moment van het nemen van de bestreden beslissing. De verzoekende partij betwist niet dat haar aanvraag niet vergezeld was van een geldig identiteitsstuk of gelijkgestelde titel, doch erkent dat zij voor het eerst op 13 oktober 2009, dus na de aanvraag van 28 oktober 2008, een identiteitsdocument heeft voorgelegd.

Het feit dat het overgemaakte identiteitsbewijs aan de verzoekende partij zou zijn afgeleverd op 23 april 2005, dus lang voor de indiening van de aanvraag, zodat zij op datum van de indiening van de aanvraag over een identiteitsbewijs zou hebben beschikt, doet aan voorgaande verplichting geen afbreuk. De gemachtigde moet dit immers kunnen nagaan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

De verzoekende partij maakt met haar betoog geenszins een schending aannemelijk van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Evenmin toont zij aan dat er sprake is van machtsoverschrijding.

De verzoekende partij voert tenslotte geen middel aan tegen de tweede bestreden beslissing, zijnde het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224 092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 25 februari 2014 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in, waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden. Gelet op het bovenstaande kan met deze schriftelijk aangevoerde redenen echter geen rekening gehouden worden. Ter terechtzitting van 25 maart 2014, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 17 februari 2014 opgenomen grond, wijst zij erop dat, zoals werd aangehaald

in het verzoek tot horen, in de beschikking gesteld wordt dat de middelen ongegrond zijn, verwijzend naar rechtspraak van de Raad van State van 8 mei 2012, maar zij verwijst ter zitting naar recentere rechtspraak van de Raad van State van 7 mei 2013 die het tegendeel poneert: als een identiteitsbewijs gevoegd wordt voor het dossier in behandeling genomen wordt en voordat een beslissing genomen is, dient de aanvraag ontvankelijk verklaard te worden.

De verwerende partij stelt akkoord te gaan met de beschikking.

2.3 Daar waar de verzoekende partij ter terechtzitting erop wijst dat zij haar betoog ook heeft aangehaald in haar verzoek tot horen, dient erop gewezen te worden, dat gelet op hetgeen hoger reeds werd gesteld, het verzoek tot horen geen nota of memorie is waarnaar ter terechtzitting kan verwezen worden. Met een verwijzing naar de schriftelijke uiteenzetting in het verzoek tot horen kan dan ook geen rekening gehouden worden. De Raad houdt zodoende enkel rekening met hetgeen de verzoekende partij daadwerkelijk ter terechtzitting heeft uiteengezet.

Met betrekking tot haar uiteenzetting aangaande rechtspraak van de Raad van State van 7 mei 2013 die, in tegenstelling tot het arrest van de Raad van State van 8 mei 2012 waarnaar in de beschikking van 17 februari 2014 verwezen wordt, poneert dat, als een identiteitsbewijs gevoegd wordt voor het dossier in behandeling genomen wordt en voordat een beslissing genomen is, de aanvraag ontvankelijk dient verklaard te worden, wordt in de eerste plaats erop gewezen dat de verzoekende partij nalaat aan te geven op welk concreet arrest van de Raad van State van 7 mei 2013 zij precies doelt. Bovendien kan erop gewezen worden dat de Raad van State in een recenter arrest dan dat van 7 mei 2013 de in het arrest met nummer 219 256 van 7 mei 2012 geponeerde stelling heeft hernomen, met name in de arresten van 24 juli 2013 met nummers 224 392 en 224 393, zodat het gestelde in voornoemde beschikking van 17 februari 2014 beantwoordt aan recentere arresten van de Raad van State dan het door de verzoekende partij ter terechtzitting naar voren gebrachte arrest van de Raad van State. Het betoog van de verzoekende partij doet dan ook geen afbreuk aan hetgeen in voornoemde beschikking van 17 februari 2014 gesteld werd.

Voor het overige dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet ingaat op de andere onderdelen van de beschikking van 17 februari 2014 die betrekking hebben op de eerste bestreden beslissing, onder meer het gegeven op zich dat zij slechts naderhand een identiteitsdocument heeft voorgelegd, zoals zij zelf erkent in haar verzoekschrift, en op het onderdeel van voornoemde beschikking dat betrekking heeft op de tweede bestreden beslissing, zodat ook aan deze onderdelen van voornoemde beschikking geen afbreuk wordt gedaan.

Met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 17 februari 2014 opgenomen grond, dient te worden vastgesteld dat een schending van artikel 9*bis* van de vreemdelingenwet en machtsoverschrijding niet kan worden aangenomen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend veertien door:

mevr. A. DE SMET,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. DE SMET